

Speedmus flytter popgrænser

Canadiske Grimes går nærmest popamok på sit fjerde album.

POP

Grimes: *Art Angels*. 4AD/Playground dist. Download. Ude på cd og vinyl 11.12.

Vil popsangeren vinde eller tabe? Vil det lykkes? Vil de få succes? Har Amerika talent? Hvad siger dommerne? Hvordan reagerer publikum? Popmusikken devalueret til et uventet drama, hvor det hele kan aflæses i ansigtet og senere måske på hitlisten.

KIM SKOTTE

Men lige bag denne afvæbnende showmentalitet, hvor det står og falder med charmen og talentets mangel på originalitet, findes der heldigvis mere subversive kræfter, som insisterer på, at udtryk uden indre modstand i længden er en tam affære. Ørehængerer kan godt rumme skjulte barberblade og afsløre mere sammensatte smagsnuancer efter den første søde bid.

Grimes, kalder den 27-årige canadiske popkunstner Claire Boucher sig. På sit fjerde album 'Art Angels' kan Grimes ved første lyt godt lyde som noget, der kunne gøre indtryk på dommerne i talentkonkurrencen. Det er popmusik, der går lige efter struben og er så spækket med drastisk plastik, at ingen syntetiske popdrømme kunne være mere kulørte.

Hvis det ikke lige var for den kantede, skabagtigt forvrængede vokal, der på 'Scream' får hende til at lyde som en spidsmus på speed, mens hun andre steder lyder som en hysterisk hudafskrabt Enya. Med undtagelse af et født hit som 'Flesh Without Blood' noget af et syret tigerspring i forhold til det enkle og afvæbnende technopoppede udtryk på de to stiledes Grimes-hits 'Oblivion' og 'Go'.

Det er en svær kunst at udfylde en form og sprænge den på samme tid. Men det lykkes for Grimes. 'Art Angels' er en pakke med 14 stykker tygegummipop med trippotentiale og tæskende beats. Et groft poppet album, der midt i al sit næsten maniske iørefald i stort set hver eneste sang stritter genstridigt i flere retninger. Grimes har en del tilfælles med Lykke Li og Lana Del Rey, men hvor de andre dyrker en cool eller kølig stil, går Grimes efter noget bevidst sammensat. Det er ikke tilfældigt, hun har en mangapige på sit cover. Der er noget voksenbarnligt over lyden, og på 'Art Angels' træder Grimes be-

STRITTER. Grimes leverer et poppet album, hvor stort set hver eneste sang stritter genstridigt i flere retninger. Pr-foto

vidst ind i en række roller repræsenterende flere køn og aldre.

Som kunne være figurer i en voksentegneserie. Sådan en manga, hvor ungpigeværelser med idolplakater er befolket med gamle sjæle, og hvor uskyldigt opspærrede pigeøjne dækker over mørke vande og dybe drifter. 'Butterfly' med dens iørefaldende arrangement og inciterende tekst om drømmepiger i en dunkel verden kunne være mangaudgaven af Britney Spears.

SPÆKKET MED modhager har lyden af uskyld sjældent lydt så tvetydig som på dette album, hvor Grimes vanen tro har haft hånd i hanke med alle aspekter af produktionen, men denne gang har haft gang i flere 'rigtige' instrumenter. Piano, guitar og violin spiller hun nu ind i sine hårdtslående elektroniske popnumre.

'Flesh Without Blood' og 'Reality' viser, hvor rendyrket pop Grimes kan lave. Andre numre er mere modsætningsfulde. På 'Venus Fly' i duet med Janelle Monáe buldrer industrial og irsk folk sammen i heftig sensuel duel. Titellnummerets tætte popcollagelyd og det vilde, sumpede og erotisk-industrielle 'Scream' med den taiwanesiske rapper Aristophanes præsenterer en Grimes, der har besluttet sig for at smide sødme og forsigtighed over bord på et hyperenergetisk popalbum.

kim.skotte@pol.dk

Opera som det rene ingenting

Ny opsætning af en lille moderne italiensk opera om en helt speciel nonne dyrker den minimale æstetik så heftigt, at man næsten intet får.

OPERA

Infinito Nero – One Act Fantasy. Salvatore Sciarrino. Instr.: Loré Lixenberg. Medv.: Signe Asmussen (mezzo) og Scenatet. Dir.: Rei Munakata. Maskinhallen, Botanisk Have. Sidste gang i dag.

Jomfruelige skød. Blod, mælk, torne. Kristus. Ordene hviskes i mit øre af en kvinde, mens andre ord af samme dramatiske, sensuelle, religiøse karakter klirrer fra andre personer andetsteds i rummet. Tæt på, langt fra, højt, hviskende, langsomt, insisterende.

Jeg ved ikke, hvem kvinden eller de andre er. For alle tilskuere har bind for øjnene. Sådan går det første kvarter af den italienske komponist Salvatore Sciarrinos korte monodrama om den helgenkårede nonne Maria Magdalena de Pazzi, der i 1600-tallet viste utrolige evner.

Da bindet kommer af øjnene, viser en helt hvid scene sig med hvidklædte musikere og en enkelt hvidklædt sanger. På den hvide bagvæg skyder en videokanon et hvidt, kvadratisk mønster op. Alle bevæger sig ultralangsomt. Lydene, som begynder at dukke op fra instrumenterne, giver ikke meget mere. Blæs i rør uden to-

ner, et par støjløse fra strenge, et par herteslag fra en stortromme.

Kontrasten kommer, da performerens åbner munden. Ordene fra Signe Asmussen vælter ud i en stakåndet pærevælling, indtil strømmen stopper, lige så pludseligt som den dukkede op. Med tiden genkender man nogle af ordene fra tiden med bind for øjnene. Bare på italiensk.

Ordstrømmene kommer og går igen og igen i løbet af 20-25 minutter. Så er operas slut. Det er det hele – og det er ikke meget.

Ensemblet Scenatet er 12 musikere med base i Aarhus, der har specialiseret sig i moderne musikteater. Denne gang har de allieret sig med den engelske sanger og instruktør Loré Lixenberg i forsøget på at give det lille værk af den måske mest højtprofilerede nulevende italienske komponist Sciarrino et nyt dansk liv. Det ender desværre som en lidt flad fornemmelse.

Sciarrinos noder er i sig selv helt minimale i både indhold og udtryk, og instruktørens valg med at tone værket helt ud i hvid langsomhed gør, at der næsten ingen oplevelse bliver.

Nonnen Maria Magdalena de Pazzi var ellers, hvis man skal tro Wikipedia, en farverig person, der talte i tunger i timevis hver dag, elskede at piske sig selv og helbredte syge mennesker ved at slikke deres sår. Sciarrino har valgt, i det 20 år gamle værk, alene at fokusere på hendes ekstatiske tungetale og brugt den som musikalsk skelet. Til trods for at Signe Asmussen for gud ved hvilken gang imponerer med sin levende fortolkning, og at scenebilledet med svimlende videografik af bogstaver er æstetisk indbydende, er det ikke en forestilling, der har nok til at hæfte sig i hukommelsen.

HENRIK FRIIS
henrik.friis@pol.dk

DISTINKT. Hvis noget fæstner sig i hukommelsen efter den meget korte forestilling er det mezzosopranen Signe Asmussen. Pr-foto

POUL HOLCK CYKEL

Særtryk udgivet i anledning af at Poul Holck i 2014 ville have været fyldt 75 år.

Mål: 69 x 30 cm.

Pluspris 140 kr.

Pris uden abonnement 165 kr.

Køb på politiken.dk/plus eller i Forhallen, Rådhuspladsen 37, København K.

GALLERI

BRAD PITT ANGELINA JOLIE PITT

By the Sea

Manuskript og instruktion af ANGELINA JOLIE PITT

BIOGRAFFPREMIERE 19. NOVEMBER

”EN EKSPRESSIV EKSPLOSION”
POLITIKEN

”ET FABELAGTIGT FEBERTRIP TIL MØRKETS HJERTE”
BT

”EN INTELLIGENT FILM”
ORDET.NET

”GÅR LIGE I HJERTET”
KULTURTID.DK

”...GULDKYSTEN’ ER FREMRAGENDE”
INFORMATION

DAGBLADET ARBEJDEREN

FYENS STIFTSTIDENDE

KRISTELIGT DAGBLAD

”EN FANTASTISK SANSELIG OPLEVELSE”
FILMPULS.DK

GULDKYSTEN
EN FILM AF DANIEL DENCİK

Nu på DVD og DIGITALT

FONA